

Innvandring

Ekstremnasjonalisme

Av Erik Gjems-Onstad, Asker

Aftenposten 29.6. forsvaret Tore Bjørge sin sjikane av meg og andre som organisert eller organisert arbeider aktivt for å stanse innvandringen til Norge. Denne gang konsentrerer Bjørge kritikken i ett (nytt) ord: ekstremnasjonalisme.

Bjørge skriver om kriminalitet og overfor innvandrere. Ironisk nok er det samme dag i Aftenposten at av de 142 fangene på Ullersmo er det 8 utlendinger og dessuten et ukjent antall med utenlandsk bakgrunn, men med norsk statsborgerskap. Så vidt meg bekjent er iallfall 6-7 nordmenn i av utlendinger, mens jeg ikke kan erindre at en eneste innvandrer er drept av noen nordmann.

Bjørge's historieskriving er like underlig som hans påståtte forskning. Siden Bjørge ikke synes å ha oppfattet det: Norge kom med i annen verdenskrig fordi vårt land ble invadert av tyske tropper. Vi ønsket å forsvare vår frihet og selvstendighet.

Personlig har jeg hele mitt liv vært en motstander av sosialisme, både den nasjonale (nazismen) og den internasjonale (kommunismen). Tiden burde være moden for å diskutere hvilken av disse som har vært den største forbanelse for menneskeheten.

Mange folkeslag har fått angre bittert at de ikke har hindret innvandring av fremmede. Dette er etter min oppfatning problemstillingen i Norge i dag.

Jeg en rapport fra Statistisk sentralbyrå (91/10) kan vi regne med over 1 000 000 pakistanere i Norge om 35 år og en tilsvarende økning av de øvrige grupper av innvandrere, slik at det i år 2030 i alt vil være langt over en halv million mennesker fra den tredje verden i Norge. Den samlede befolkning av innvandrere og etterkommere i Norge om 35 år kan ifølge Statistisk sentralbyrås fremstilling være mer enn en million.

En så stor innvandrerbefolkning er det neppe mange nordmenn som ønsker. Er det ekstremnasjonalisme å motarbeide en slik utvikling?

Etter min mening burde det være enhver norsk politikers plikt å ivareta Norges og nordmenns interesser også i denne situasjon. Men de fleste tør ikke snakke om innvandringen av frykt for å bli stempet av innvandrernes pressorganisasjoner som NOAS, Antirasistisk Senter, SOS rasisme og deres norske medløpere som Bjørge, Henrik Lunde og deler av pressen.

Etterkrigstiden

Blir vi aldri ferdig med nazismens elementer? I Lønning Direkte 16. februar møtte vi igjen en avart (eller offer) av denne ideologi: Tysker-barnas skjebne i et sosialdemokratisk etterkrigs-Norge. Og spørsmålet jeg ble sittende igjen med var om sosialdemokratiets politiske etterkrigsgenerasjon har behandlet tyskerbarna på samme foraktelige måte som Hitler behandlet jødene under siste verdenskrig?

Er det dette som har vært etterkrigstidens proletariske estetikk?

Når Torbjørn Jagland for et par år tilbake i så klart ifra at han ikke gikk i tog med folk som bar Stalin-bilder for 10 år siden, så kan man forstå at Gro Harlem Brundtland ikke ønsker å akseptere og gi tyskerbarna en unnskyldning 50 år etter Hitlers herjinger.

Det norske Sosialdemokratiet sender slik gjennom disse to eksemplene ut signaler til folket, som ikke kan ende opp i annet enn en stadig økende intoleranse og rasisme.

F.B. 21-2-95

Rolf Opås
20.

APERITIFF

”Dikteren kan vise at det finnes andre virkeligheter enn hærverk og ødeleggelse”

Odd Abrahamsen
lyriker

Frigjøringsjubileet

Når frigjøringen av Norge skal feires, bør vi huske at den tyske overgivelse ikke skjedde til vår forsvaressjef, da kronprins Olav, men til en britisk kommisjon, og at landet ble delt i fem britiske sonekommandoer, til tross for at norske distriktskommandosjefer var utnevnt og på plass. Krigsmateriellet var alliert, ikke norsk eieendom.

General Ruge måtte skrive til toppkommandoen i Washington for å berge unna mauseere til den nye norske hæren.

ANTON OLSTAD, Hamar

A.P. 31-7-94 (Sønning)

Frontkjempere i Karelen

Norske frivilliges skjebne

Av Jorma Inki,
Finlands
ambassadør

Ole Ludvig Nymoen skrev i Aftenposten 26.6. i artikkelen «120 nordmenn falt på to døgn» hvordan «over ett tusen nordmenn deltok som frivillige i fortsettelseskrigen frem til den finske kapitulasjon i september 1944».

Finland har ikke kapitulert noen sinne. Under den omfattende sovjetiske sommeroffensiven på Karelske nes i juni 1944 krevde Sovjetunionen vitterlig av Finland betingelsesløs kapitulasjon som forutsetning for våpenstillstand. Finland kunne imidlertid ikke gå med på dette, og kjempet videre. Offensiven stanset først i Viborgs vestre forsteder, og hele fronten ble stabilisert etter harde kamper. Etter som den finske motstand ikke var brutt sammen, dro Stalin i august sin slutning av dette og avtalte ildopphør 4.-5.9. 1944. Avtalen inneholdt omtrent de vilkår som senere ble forsterket av de allierte i den fredsavtalen som ble undertegnet i Paris i 1947.

Etter våpenhvilen dro den finske forsvarmakt til den nye grensen og påtok seg å fordre de tyske troppene fra det finske Lappland. Det samme gjaldt naturligvis også for de norske frivillige som ennå fantes i de tyske militære rekker.

De norske frivilliges skjebne var tragisk. Disse unge menn hadde latt seg verve av tyskerne for å hjelpe Finland til å få revansj etter vinterkrigen. Mange av dem mistet livet langt øst for Finlands territorium, og de som overlevde, måtte til slutt finne seg i en militær konfrontasjon med det land de hadde hatt til hensikt å forsvare.